

[Aksel Larsen.]

enig med mig i, at en ændring af en gældende lov bør fremsættes som lovforslag i folketinget.

„I så fald . . .“

— det er justitsministeren, der fortsatte således i 1958 —

„foreligger der en tilsidesættelse af tingets beføjelser. Forholdet er nemlig det, at behandlingen af en sag i finansudvalget — og det gælder, selv om sagen af finansudvalgsmedlemmerne forelægges for deres respektive partier — ikke kan erstatte behandlingen i tinget. Behandlingen i tinget er som følge af de regler, der er foreskrevet for lovforslags behandling, langt mere grundig, end behandlingen i finansudvalget kan være. Behandlingen i tinget er offentlig, mens den i finansudvalget ikke er det, og ikke alle partier er repræsenteret i finansudvalget, hvorved de partier, der ikke er repræsenteret i finansudvalget, ingen lejlighed får til at være med ved behandlingen af den pågældende sag.“

Den socialdemokratiske ordfører, hr. Kolbjørn, sagde — det kan ses sp. 1243 i Folketingstidende for 1953-54:

„Spørgsmålet om lovgivning på finansloven, altså gennem tekstanmærkninger, er så gammelt som vor frie forfatning og har været diskuteret gang på gang. Men det er ikke et finansudvalgsspørgsmål. Det er en sag, tinget afgør ved afstemning om finansloven. Betænkeligere må lovgivning gennem tillægsbevillingsloven, altså i første omgang ved et af finansudvalget tiltrådt aktstykke, forekomme.“

Og endelig igen hr. Bertel Dahlgaard, Folketingstidende for 1953-54, sp. 1276:

„Samtidig må overvejelser foregå vedrørende finansudvalgets arbejdsform. Jeg tror for mit vedkommende, at den diskussion, der har været ført her, må have bidraget til at skille avnerne fra kernen i den kritik, der er fremkommet på dette område. For det første bør der drages en snævrere grænse for, hvad finansudvalget kan give forhåndstilslutning til. Adskillige betydningsfulde sager, som skiftende regeringer har haft en tilbøjelighed til at søge parlamentarisk dækning for gennem finansudvalgets tilslutning, må fremtidig forelægges her i salen, enten på selve

finanslovforslaget eller ved særlige lovforslag, så muligheden for offentlig meningsudveksling er til stede.“

Ja, denne udtalelse af hr. Bertel Dahlgaard er fremsat netop på baggrund af den diskussion, vi havde haft i forfatningskommissionen, og det spørgsmål, der var rejst, drejede sig om: hvordan bringer vi så også praksis i en nogenlunde formel overensstemmelse med den affattelse, grundloven har?

Jeg tror, at alt dette tilstrækkeligt indicerer, at det, man har foretaget sig her, mildt sagt i hvert fald er på grænsen af det tilladelige, og det understreger nødvendigheden af, at folketinget nu ikke nøjes med at kigge på en praksis, der har været anvendt fra tid til anden, og ikke nøjes med at være opmærksom på, hvad der er sagt af det ene og det andet parti og af repræsentanter for alle partier her i folketinget ved forskellige lejligheder, men at folketinget virkelig giver sig til at drøfte sagerne og forfatter visse retningslinjer for, hvorledes man skal forfare. Jeg går ud fra, at disse retningslinjer kommer til at indeholde bestemmelser om, at i hvert fald lovændringer, hvis det på nogen som helst måde er muligt, eller rettere sagt, hvis det ikke er fysisk umuligt, kun kan foretages af folketinget.

Ja, og så må jeg gøre en tilføjelse. Det har måske principielt ikke så meget med sagen at gøre, men praktisk spiller det en uhyre stor rolle. Det er nemlig spørgsmålet om regeringens hensigt med her at gå til finansudvalget, regeringens hensigt med ikke at ville gå til folketinget. Vi har fået en forklaring på, hvorfor man ikke inden 31. maj kom og ansøgte om den pågældende bevilling eller foreslog loven ændret. Jeg ved ikke, om begrundelsen er helt korrekt, men lad nu det være. Jeg ved i hvert fald, at folketingets flertal, eller jeg kan i hvert fald sige, at mit parti ville ingeniende have påberåbt sig aftalen om 15. marts som sidste dato for fremsættelse af regeringslovforslag. Det har alle dage været forudsætningen for denne aftale, at i presserende tilfælde, eller når der opkom noget nyt, måtte regeringen naturligvis have lov til at komme med lovforslag. Og det blev, hvis jeg ikke husker meget fejl, også praktiseret i foråret 1968. Men vi har altså fået den forklaring nu, at det var, fordi regeringen havde så dyb